

ALLEEN

INHOUD

Voorwoord bij jubileumeditie 7

Hoogtepunt en dieptepunt 8

DE FYSIEKE REIS 14

De Pacific Crest Trail 16

Campo 22

Water in de woestijn 30

Een trail name 36

Alleen met jezelf 40

Heimwee naar de kinderen 43

Opgaan in de groep 47

Overleven op een Snicker 54

Schoten in de woestijnnacht 57

De loodgieter-cowboy 60

The Rat Pack 63

Hiker Heaven & Hippie Day Care 68

LA Aqueduct 73

Even iets heel anders: waar komt die drang om te lopen vandaan? 76

Tehachapi resupply 79

Bosbranden 84

Verlamd door schok 92

DE MENTALE REIS 98

Kennedy Meadows 100

De beruchte Forester Pass 104

Bijkomen in Bishop 112

Terug de bergen in 115

Kilometers maken in Yosemite 119

Opgeven 124

Het mentale spel 129

Lichtgewicht eten 134

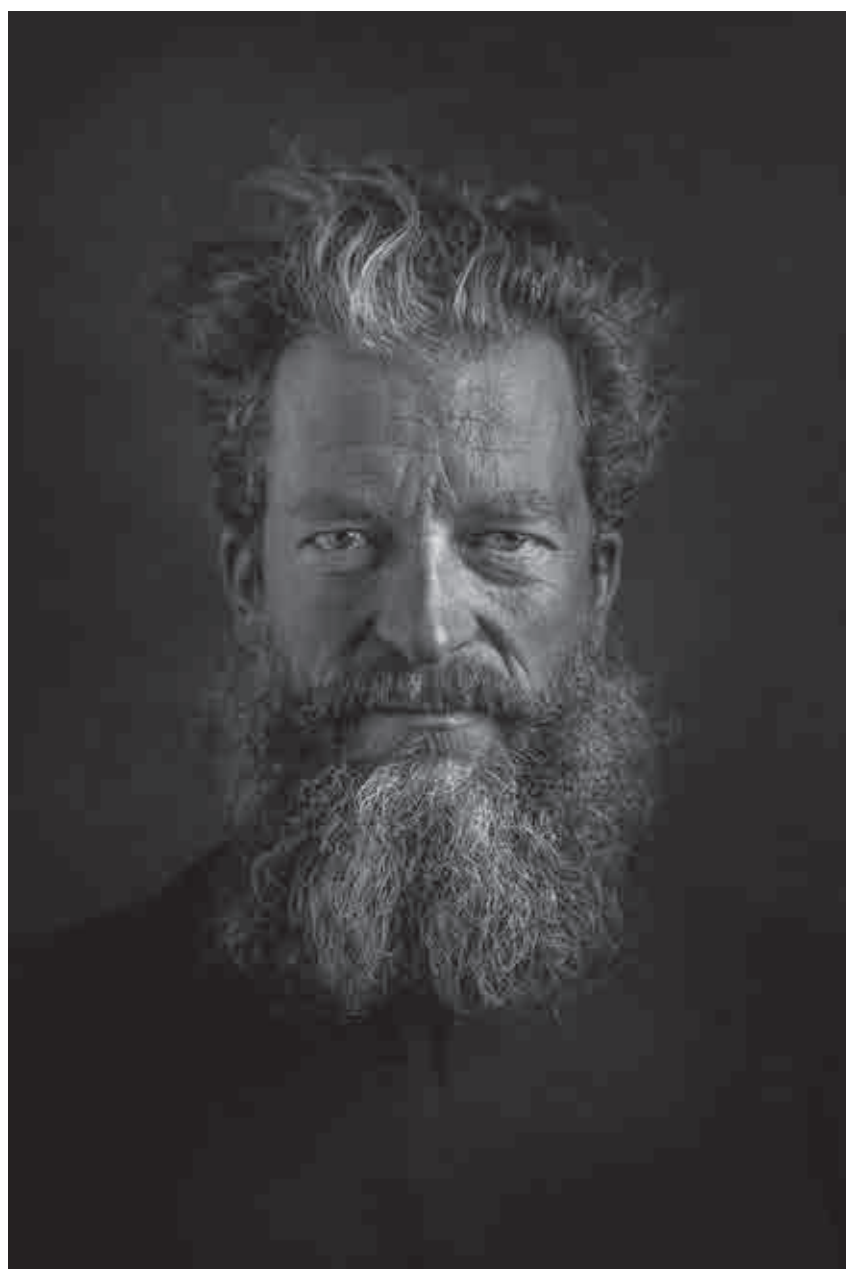
Naakt door de bergen op Hike Naked Day 138

Even iets heel anders: wat kost zo'n PCT precies? 141

Overlevingsvaardigheden 146

Hitch your own hike 150

DE SPIRITUELE REIS	154
Geloof ik in God?	156
Wat als ik morgen doodga?	162
Ontsnaapt aan de dood	166
Vleugels	168
Lopen in stilte	175
Tijd alleen is goed voor je relatie	178
Schilderen voor Malala	181
Toekomstdromen	186
Even iets heel anders: waar laat je je afval?	189
Girl Power	192
Drie Engelen	196
Herfst en winter tegelijk	199
Amerikaanse gastvrijheid	206
Inspirerende levens	214
De ongeduldige man	218
Canada	223
Vijf meetbare doelstellingen	230
Het gezin	237
Dankwoord	241
Bronnen	244

Voorwoord bij jubileumeditie

Sinds het verschijnen van *Alleen* in 2018 ontvang ik bijzondere brieven vanuit de hele wereld van lezers van dit boek. Het was mijn eerste boek en werd een internationale bestseller waarvan er al meer dan 100.000 exemplaren zijn verkocht in het Nederlands, Engels, Duits, Frans en Tsjechisch. De brieven ontroeren me omdat ik daarin lees hoe dit verhaal mensen heeft geraakt en geïnspireerd. Wat ik het meeste terughoor is: 'Ik had het gevoel dat ik met je meeliep van Mexico naar Canada.' Er waren ook lezers die zelf om gezondheidsredenen niet konden lopen en ook zij konden in gedachten mee op avontuur. Er waren ouders van jonge kinderen die blij verzuchtten dat 'er nog hoop was', omdat ze dankzij *Alleen* inzagen dat een avontuur mogelijk is naast of met je gezin. Sommige lezers besloten zelfs hun stoute schoenen aan te trekken en zelf ook de Pacific Crest Trail te gaan lopen. Maar vooral ontving ik brieven van hardwerkende mensen die aangaven dat ze het laatste zetje hadden gekregen door het boek en er voor de eerste keer in jaren *alleen* op uit waren gegaan voor een paar dagen. 'I did it!', 'Vier dagen lopen in mijn uppie!', 'Ik had het al veel te lang uitgesteld, maar door dat laatste zetje heb ik het gewoon gedaan.', 'Ik ben zo trots op mezelf!'. Dat blijft prachtig om te horen en het zijn al deze verhalen die mij keer op keer raken en dankbaar stemmen. Cheers aan al mijn brieven-schrijvers en lezers!

Ik wens je mooie avonturen, samen en alleen.

Tim Voors

Hoogtepunt en dieptepunt

1.227 kilometer

Toen ik de gigantische muur inktzwarte wolken op me af zag komen barstte ik in tranen uit. Na een lange beklimming stond ik uitgeput boven op Mount Whitney. De hele dag was het vriendelijk en rustig weer geweest, maar nu kwam er vanaf de andere kant van de berg een zwaar onweer op me af dat om de paar seconden fel oplichtte. Bliksem en storm. Op de hoogste top van Californië. Geen enkele beschutting, behalve een hutje met een metalen dak. Geen tijd meer om van de top af te komen. Waarom had ik geen donder gehoord of bliksem gezien tijdens mijn tocht omhoog? Wat had ik nu spijt van het plan om de zonsondergang en zonsopkomst vanaf de top te willen gaan bekijken. Doordat de wind recht mijn kant opblies en het geluid van de donder steeds dichterbij kwam bleven mijn tranen stromen. Deze storm zou ik moeten overleven boven op Mount Whitney, 4.421 meter hoog.

Gespannen rende ik naar de enige beschutte plek op de bergtop, een kleine berghut. Daar kroop ik, nog in de greep van de angst, mijn slaapzak in en rolde mezelf tot een kleine bal. Dit zou toch niet mijn laatste nacht op aarde worden? Met zeven andere hikers zou ik de nacht in deze piepkleine ruimte van drie bij drie meter moeten doorbrengen. Met haar metalen golfplaten dak leek deze plek me niet geschikt om bescherming te bieden, eerder een uitnodiging aan de bliksem om in te slaan. Ik verbaasde me erover hoe een aantal jonge hikers buiten met de naderende storm omgingen. Ze maakten uitgebreid filmpjes en juichten bij elke donderslag terwijl ik

juist dieper in mijn slaapzak kroop. Ik voelde me klein en uiterst kwetsbaar.

Na een gigantische knal vlak boven ons hoofd stonden de stoere jonge gasten binnen tien seconden ook binnen. Zelfs zij waren zich rot geschrokken van de klap, en beseften dat het nu menens was. De meeste gezichten had ik nog nooit gezien.

Het creëren van een slaapplek voor zeven personen viel nog niet mee. Na veel passen en meten werd duidelijk dat we om en om op onze zij moesten gaan liggen. Omdat het toen nog steeds te krap was, moest één jongen zittend in de hoek gaan slapen. Door een klein raam werden we steeds fel verlicht door de bliksem.

Met mijn 43 jaar was ik duidelijk de oudste van het stel, de rest leek erens tussen de twintig en vijfentwintig. Sommigen gingen wat eten en anderen zaten zwijgend voor zich uit te staren. De jongen naast me deed zijn koplamp aan waardoor de in de muur gekraste namen zichtbaar werden: hier waren al eerder mensen gestrand.

‘Wie weet er een mop?’ riep een aarzelende stem. Een voor een begonnen we grappen en verhalen met elkaar te delen om de moed erin te houden. Een onbekende stem vertelde een eindeloos lange mop met een zeer matige clou, maar ik was allang blij afgeleid te worden. Er werden jeugdverhalen en toekomstdromen gedeeld. Ik kon niet alles goed volgen, maar het monotone geluid van stemmen om mij heen voelde veilig en vertrouwd. Door een kier onder de deur kwamen er steeds sneeuwvlokken naar binnen gewaaid en ik voelde mijn slaapzak langzaam vochtig worden. Bezorgd en koud wikkelde ik mijn regenjas om mijn voeten in de hoop droog te blijven.

Midden in de nacht schrok ik wakker doordat de deur met een klap opensloeg. Twee jongens sprongen verschrikt de hut in, een hoop commotie veroorzakend. Ze waren naar buiten gegaan om te plassen maar werden daar plotseling omringd door een blauwe lichtbol. Niemand wist wat dat blauwe licht was geweest, misschien statische energie van de storm of een bolbliksem?

Zelf moest ik ook erg nodig naar de wc, maar ik durfde na dit verhaal absoluut niet meer naar buiten. Er zat niks anders op dan in mijn drinkfles te plassen. Zo stil mogelijk ging ik rechtop in mijn slaapzak zitten en probeerde mijn overvolle blaas geruisloos te legen. In een urinoir kan het ook soms moeilijk zijn om met iemand naast je te plassen. Hier was het nog lastiger omdat er twee mensen naast mij lagen, waarvan één tot overmaat van ramp de enige aanwezige vrouw was. Pas na lange tijd was ik ontspannen genoeg om de fles te vullen. Het kwam er vooral op aan dat hij niet zou overlopen, anders zou mijn slaapzak nog natter worden. De fles was gelukkig groot genoeg en uiteindelijk kon ik met een zucht van verlichting de dop erop

draaien. De volle fles legde ik tussen mijn benen in de hoop mijn slaapzak iets op te warmen. Ondertussen woedde de storm onverminderd voort. Voordat ik weer in slaap viel kreeg ik de gedachte aan zeven verschrompelde lijken in gesmolten slaapzakken niet uit mijn hoofd.

De volgende ochtend viel meteen op hoe stil het buiten was. Ik duwde de deur met beide handen open en zag dat er 's nachts een dik pak sneeuw was gevallen, waarvan een stukje geel kleurde toen ik er mijn waterfles in leegde. Zo ver je kon kijken waren de bergen bedekt met sneeuw, fonkelend in de ochtendzon. En dan te bedenken dat het hoogzomer was. Het was net een sprookje. Helaas was er geen tijd om te genieten van het prachtige uitzicht want we moesten zo snel mogelijk de berg af zien te komen: het weer zou zo weer kunnen omslaan.

We besloten allemaal tegelijk af te dalen om elkaar tijdens de steile stukken bij te kunnen staan. We waren niet goed voorbereid op deze omstandigheden. Slechts vier mensen, waaronder ik, hadden microspikes voor onder hun schoenen. Ik was blij dat ik ook mijn ijsbijl bij me had waarmee ik me, indien nodig, kon zekeren en een nieuw spoor door de sneeuw kon maken. Hierdoor moest ik bij de steile stukken voorop, maar ik voelde mij redelijk veilig met mijn spikes en met mijn bijl in de hand. Het voelde goed om een vers pad in de sneeuw te kunnen maken. Heel langzaam volgden we de contouren van de haarspelden naar beneden. Doordat de sneeuw het pad bedekte, was het niet altijd duidelijk welke richting we op moesten. Af en toe moesten we zelfs een heel stuk teruglopen.

Sommige stukken waren lastig, met steile hellingen waardoor het soms wel anderhalf uur duurde om een stuk van twintig meter over te steken. Als je hier zou uitglijden zou je honderden meters naar beneden vallen. Ik was blij dat we aan het afdalen waren en dat ik snel weer veilig in mijn tent in het dal kon kruipen. Veilig de berg af, veilig de berg af, spookte constant door mijn hoofd. Halverwege kwam ons een Park Ranger tegemoet. Ik voelde een immense opluchting aangezien ik dacht dat we nu veilig waren. Maar dit gevoel duurde niet lang want na een kort praatje schreef hij opeens een officiële boete uit voor de hele groep omdat het blijkbaar verboden was om boven op Mount Whitney te overnachten.

Eindelijk kwamen we doodmoe maar opgelucht in het dal aan. Meteen liep ik naar mijn tent die onder het gewicht van de sneeuw voor de helft bleek te zijn ingestort. Zonder een hap te eten en met mijn kleren nog aan viel ik meteen in slaap.

DE FYSIEKE REIS

*Van Campo tot Kennedy Meadows
0 kilometer – 1.227 kilometer*

MAZAMA VILLAGE

ASHLAND

SEIAD VALLEY

ETNA

MT. SHASTA

CASTELLA

BURNEY FALLS

BURNEY

OLD STATION

BELDEN

CHESTER

SIERRA CITY

TRUCKEE

RENO

SOUTH LAKE TAHOE

CALIFORNIA

SONORA PASS

YOSEMITE

WVR

SAN FRANCISCO

MUIR PASS

PUNCHBOWL PASS

GLEN PASS

FORESTER PASS

MAMMOTH

BISHOP

KEARSARGE PASS

INDEPENDENCE

MT. WHITNEY

KENNEDY MEADOWS

LAKE ISABELLA

WALKER PASS

TEHACHAPI

AGUA DULCE

WRIGHTWOOD

BIG BEAR

LOS ANGELES

SAN JACINTO

IDYLLWILD

WARNER SPRINGS

SAN DIEGO

MT. LAGUNA
CAMP

MEXICO

De Pacific Crest Trail

o kilometer – 4.286 kilometer

Waarom ging ik zes maanden op de Pacific Crest Trail (PCT) dwars door Amerika lopen? Tja, waarom niet. In een oude *National Geographic* had ik ooit als kind een artikel over deze *trail* gelezen, 4.286 kilometer door Amerika. Dit heb ik altijd onthouden, maar ik had nooit gedacht dat zo'n lange wandeltocht voor mij weggelegd zou zijn.

Jaren later liep ik op mijn 42ste de *88 Tempels Trail*, een pelgrimstocht van 1.300 kilometer door Japan. Daar ondervond ik voor het eerst hoe verslavend lopen kan zijn. De Japanse bergen, tempels en gastvrijheid waren indrukwekkend. Tot mijn verbazing wist ik deze zes weken durende tocht zonder noemenswaardige problemen te voltooien, waardoor ik voor het eerst echt begon te geloven dat mijn 'American Dream' wel eens in vervulling zou kunnen gaan. En zo was ik ineens klaar voor de moeder aller tochten, de PCT.

Voor vertrek kreeg ik naast enthousiaste reacties ook veel aanmerkingen. Een halfjaar weg van mijn gezin vond men wel erg lang. Toch voelde het voor mij niet als een eeuwigheid, wat zijn immers zes maanden op een mensenleven? Na twintig jaar hard werken in glimmende kantoorgebouwen had ik behoefte aan meer natuur en avontuur. De stad is voor inademen en de natuur is om uit te ademen. Je hebt ze allebei nodig. Natuurlijk had ik ook tot mijn pensioen kunnen wachten, maar ik wilde het nu. Het idee om een lange tijd alleen door te brengen trok mij enorm aan, maar

vond ik tegelijkertijd doodeng omdat ik geen ervaring had met langdurig alleen zijn. Ik heb nooit alleen gewoond, ik ben altijd met anderen op pad en ik ga met mijn gezin op vakantie of met vrienden een weekendje weg. Een doodgewone veertiger met een eigen bedrijf, twintig jaar getrouwd, vader van drie, die elke zondag het gras maait. Ik ben duidelijk geen waaghals maar, bedacht ik ineens, als je niet uitkijkt vliegt het leven voorbij zonder dat je het door hebt.

Ik wilde met mijn hele hebben en houden op mijn rug in de overwel- digende wildernis van Amerika slapen onder de sterren, nieuwe mensen ontmoeten, alleen met mijn gedachten door de bossen lopen en de vrijheid hebben om te gaan en te staan waar ik wilde. Het leek me allemaal gewel- dig. Net als de mogelijkheid om tijdelijk afstand te nemen van de constante druk in Amsterdam en even helemaal te doen waar ik zelf zin in had. Maar de opwinding was niet alleen maar positief. Zo zag ik erg op tegen onbe- kende gevaren op de trail zoals ratelslangen, beren, steile bergen, felle zon en hoge temperaturen in de woestijn.

Dit alles betekende ook dat ik mijn gezin lange tijd niet zou zien. Ge- lukkig had mijn vrouw daar geen probleem mee omdat ze zelf kort ervoor een lange wandeling naar Santiago de Compostela had gemaakt. Net als ik vond ze het heilzaam om er af en toe alleen op uit te trekken. Toen ook de kinderen mijn rare plan accepteerden stonden alle lichten ineens op groen. De voorbereidingen konden beginnen. Het engste van alleen op pad gaan is de definitieve beslissing om het ook echt te gaan doen. Daarna valt gek genoeg alles best mee.

Vango

